

HÍRFOTÓ

A Házaspáros csendesnapok résztvevői a Hargita tábor kápolnája előtt, a konferencia zárónapján, május 29-én.

Házasságunk csak akkor megy helyes irányba, ha előítéletünket, önzésünket, sérelmeinket, elvárásainkat letéve a kereszttel, indulunk el a házasság szép útján. Elsődleges jellemformálónk a házastársunk, aki jó vagy rossz irányba alakíthatja jellemünket. – *Részlet a Házaspáros csendesnapok előadásaiból. Az eseményről tudósítás a 2. oldalon olvasható.*

Meghívó a Nőszövetség 6. választói közgyűlésére

Szeretettel értesítjük a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségéhez tartozó gyülekezetek nőtestvéreit, hogy választói közgyűlésre hivatalosak. A 6. választói közgyűlésre folyó év október 1-én, Kolozsváron kerül sor. Ez alkalommal szeretnénk megemlékezni arról is, hogy ezelőtt 20 évvel épp Kolozsváron alakult meg a Nőszövetség.

A gyülekezetekből többen is eljöhetnek, de képviselőként az alábbi kitételként küldjenek delegátusokat a nőtestvérek: 1-50 nőtestvér után egy képviselő, 51-100 nőtestvér után két képviselő, 101-150 után három, 150 felett minden 50 nőtestvér után még egy képviselő.

A választói közgyűlés reggel 10 órakor kezdődik a kolozsvári magyar baptista imaházban (Str. Cernavoda nr. 14.)

A vendégfogadásra való felkészülés végett kérem, jelentkezzenek legkésőbb szeptember 24-ig az alábbi elérhetőségek valamelyikén:

Postacím: Cluj Napoca, 400187, Str. Gorunului 21,

Tel: 0264 534 181, E-baptifon: 0735 500 424, emailcím: balintpalibi@gmail.com

Testvéri szeretettel a Nőszövetség vezetősége nevében: **BALINT PÁLNÉ IBOLYA**

Házaspáros csendesnapok

Isten kegyelméből május 27-29 között Házaspáros csendesnapok voltak szervezve a Hargitai Táborban. Nagyon értékes időt tölthettek együtt azok a házaspárok, akik eljöttek azért, hogy közelebb kerüljenek Istenhez és egymáshoz is mint férj és feleség. Régóta volt már igény ilyen alkalmakra és reméljük, hogy ez még csak a kezdet volt és lesz még ennek folytatása.

Nagy öröm volt látni, hogy sok fiatal házaspár volt jelen ezen a konferencián, de voltak olyan testvérnők is, akik férjük nélkül jöttek el erre az alkalomra, együtt lenni a Hargitán.

Az előadók, Varga György lelkipásztor és felesége Anikó, Magyarországról érkeztek és ők tanítottak a házasság titkairól. Hálásak vagyunk, hogy vállalták ezt a szolgálatot, őszintén és egyenesen beszélve a kommunikáció, mint a konfliktuskezelés témájáról, a férj és a feleség szükségleteiről a házasságban.

A vasárnap délelőtti alkalmon a Jak 4:8 „*Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteiket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteiket, ti kételkedők*” alapján Varga György lelkipásztor testvér szólított fel arra, hogy Jézus hívására reagálva, lépjünk közelebb Istenhez.

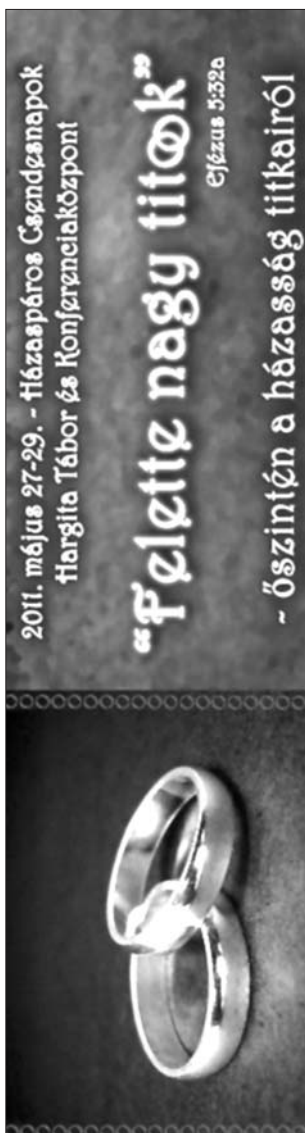
A közelebb kerülésnek is vannak akadályai: a bűn és a kételkedés. Ezeket le kell győznünk annak érdekében, hogy Isten is közeledjen hozzánk. Ha mindkét házaspár közeledik Istenhez, így egymáshoz is közelebb kerülnek.

„*Veled és Feléd egy életúton át,
Veled élek, így szép a világ.*”

Ha ez valóra válik az Istennel való kapcsolatunkban, akkor szép lesz az élet a házasságban is.

RAINA OTTÓ és HAJNI

Részletek a Házaspáros csendesnapok előadásaiból

Egyetlen házasság sem mentes a konfliktusoktól. Ha egy házasság Istenre épül, akkor bár megjárunk együtt mélységeket vagy magasságokat tudjuk, ezáltal Isten formál minket, hogy jobban hasonlítsunk hozzá. Istennek minden hívő házassággal terve van, hogy ahol élünk, házasságunk példa legyen mások előtt.

A kommunikációról szóló előadásban hallhattunk ennek fontosságáról, és arról a kettős elkötelezettségről, ami szükséges egy helyes kommunikációhoz:

a. meg akarom érteni a házastársamat, b. meg akarom értetni magamat vele.

A kommunikáció célja: kapcsolódni a házastársamhoz.

A statisztikák kimutatták, hogy általában 20% -át halljuk meg annak, amit a másik mond, a többi pedig elvész. A figyelés legmagasabb foka az *empatikus figyelés*, amikor egyé válok azzal, amit a másik mond, amikor teljes szívemmel befogadom azt, amit a másik üzen, de sajnos csak néha vagyunk ilyenek. Máskor pedig valamely kategóriába sorolhatjuk magunkat a következők közül, annak függvényében, hogy milyen fokon jut el hozzánk az információ:

– *Aktív nem figyelő*, amikor annyira el vagyunk foglalva magunkkal, hogy nem halljuk meg, amit a másik mond.

– *Tettetett figyelő*, amikor kívülről úgy néz ki, hogy nagyon odafigyelünk, de a szavak nem jutnak el értelmünkig.

– *Szelektív figyelő*, amikor kiválogatjuk mi az, ami számunkra fontos, és csak arra vagyunk figyelmesek.

– *Értő figyelő*, amikor értelmünkkel felfogjuk a mondanivalókat, de nem tudunk együtt érezni a társunkkal.

A kommunikáció buktatói a félreértés és a feltételezés, ezek vezetnek a konfliktusokhoz. Fontos az őszinteség és a kedves beszéd, a dicséret, mert ezek építik a házastársunkat is. A kommunikáció a konfliktus megoldásának a kulcsa. Konfliktushelyzetben természetünkből eredően nem egyformán reagálunk. A bocsánatkérésen és a megbocsátáson keresztül eljutunk a konfliktus lezárásához.

Hogyan jutunk el a konfliktus megoldásához? Be kell lássam, a házastársam nem ellenségem, nem győzni akarok felette, hanem a harmóniát akarom helyreállítani. Elkötelezem magam a konfliktus megoldására, és arra, hogy kommunikálni fogok, nem zárkózom el a társam elöl.

„Mindennek rendelt ideje van”

Préd 3:1a

– Pihenőszabadság, avagy szent napok –

Itt a nyár. Az évnek ebben az időszakában megyünk szabadságra, nyaralásra. A határidőnaplóban beütemezett szoros programokból végre kikapcsolódhatunk, és elérkezik a pihenés ideje.

Már a Biblia első lapjain, a Teremtés könyvében találunk utalást arra, hogy az ember pihenjen, nyugodjon a hetedik napon, mert Isten is azon pihent meg az egész teremtő és alkotó munkája után. Ez nem azt jelenti, hogy Isten tétlen volt (a pihenés nem azonos a tétlenséggel). Ő az, aki nyugalomról gondoskodik és pihenést biztosít az emberi lénynek (vö. 5Móz 5:12-15). Nem azt akarja, hogy az ember kiégjen, hanem égjen az isteni szolgálatban és tűzben, mint a csipkebokor, amely égett, de a tűz nem emésztette meg, nem égett el (2Móz 3:2-3).

Ésaiás próféta könyve 28:12 versében olvashatjuk: „*Ő aki ezt mondá nekik: ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani!*” Az új fordítás szerint: „*aki ezt mondta nekik: Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtaknak! Itt van a felüldülés!-De nem akartak rá hallgatni.*”

A HÉBER menuha = nyugalom, csendesség, pihenés, felüldülés, frissülés – amit mi általában nyugalomnak, pihenésnek fordítunk – többet jelent, mint munkaszünet, fáradozástól, gürcöléstől való felmentés vagy bármely fizikai és szellemi agyonhajszoltságtól, túlterhelő tevékenységtől való szabadulás – valóságos és lényegében nagyon pozitív töltetű fogalom.

Ugyancsak ezt a pozitív, életet átfogó töltetet találjuk az ókori görögöknél a szabad idő és pihenés fogalmával kapcsolatban. A görög *szkole* kifejezés eredetileg csendességre vagy békességre utalt. Jelentése: pihenés, zavartalan gondolkodás. Az ókori görögök az élet és a

munka céljának, illetve delelő pontjának tekintették.

Isten munkára teremtette az embert (1Móz 2:15) de úgy, hogy fizikai és lelki felépítésénél fogva szüksége legyen nyugalomra, pihenésre, elcsendesedésre, hogy hatékony legyen munkájának végzésében. A pihenés tulajdonképpen nem opció, hanem fizikai és szellemi szükséglet. Nem a vakációnak, szabad időnek élünk, viszont életszükséglet a pihenés, a lazítás, a kikapcsolódás.

Szükséges a nyugalom. Ebben a vonatkozásban Isten kijelentése, ami Júdea népének szólt a próféta által, időszerű számunkra is: „*Mert így szól az Úr Isten, Izraelnek szentje: megtérve és megnyugodva megmaradtatok volna, csöndességben és reménységben erősségeitek lett volna, de ti nem akarátok.*” (És 30:15)

A SZABADSÁG IDEJE, a vakációzás, táborozás, a hívő ember életében legyen olyan alkalom, amikor egy „nagy levegőt veszünk”, pihenünk Isten kitért karjaiban, aki az ő Fiában, Jézus Krisztusban folyamatosan ránk vár: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű*” (Mt 11:28-30).

A szabadság ideje legyen az imádság ideje is, mert így tapasztaljuk meg a békességet, amely minden értelmet felül halad (Fil 4:7). Az Úrtól kérjünk bölcsességet pihenő szabadságunk megtervezéséhez, szervezéséhez. Egy jól megtervezett szünidő, szabadság, üdülés felfrissíti a testet és a lelket úgy, hogy a legjobb munkát végző munkások lehetünk, mindegyikünk a magunk saját munkaterületén.

Isten a múltban úgy rendelkezett, hogy választott népe, az Izrael tartsa

és szentelje meg a nyugalom napját, semmiféle munkát ne végezzenek azon a napon (2Móz 20:11).

A NYUGALOM NAP MEGTARTÁSA többet jelent, mint szombaton vagy vasárnap a munkát félretenni, nem dolgozni. Azt jelenti, hogy még behatóbban foglalkozom Isten ígéjével, még jobban elmélyülök Isten szeretetében, kegyelmében és bűnbocsánatában. Azt jelenti, hogy mindent félre teszek, ami megzavarná életközösségemet Krisztussal. Engedem, hogy az Ő jelenléte betöltsön egészen, életerejét átítassa teljes valóm. Félretett vagyok az Ő számára. Ilyen értelemben is szentségben töltöm a szabadságomat.

Érdekes felfigyelni, hogy az angol-szász ember, amikor szabadságon van, azt mondja: „I am on my holidays”. A *holiday* (szabadság, ünnep, munkaszüneti nap, vakáció) összetett szó, amely a *holy*=szent és a *days*=napok, szavakból tevődik össze. Tehát ránk vonatkozóan, mint hívő emberek, nem csak szünidőben vagyunk, munkaszünetet tartunk, hanem szent napokat.

ÁLDÁSOS LENNE Isten gyermekeinek, ha ilyen hozzáállással terveznék és kiviteleznék pihenőszabadságukat, azért, hogy jobb és hatékonyabb munkásokként térjenek vissza – újult erővel, feltöltődve és frissességgel, ki-kí a maga munkaterületére. Akár a tengerre, akár a hegyekbe megyünk, városi vagy vidéki környezetben pihenünk, belföldön vagy külföldön, ajánlom, hogy a szabadságunkat a világháló és a mobiltelefon nélkül töltsük, de a Bibliánkkal, az énekeskönyvünkkel, a családunkkal és az Úrral!

Ha ilyen szemlélettel indulunk szabadságra – drága szolgatársak, testvéreim, kedves újságolvasók –, akkor nemcsak a munkánk, de a pihenésünk sem lesz hiábavaló – az Urban!

KATONA JÁNOS lp., Arad

Évzáró a Teológián

Az első sorban a tanárok (balról jobbra): Székely András, Hubert Imre, Bálint Pál, Simon József szöv. elnök, Giorgiov Adrián, Garai Zsolt. A diákok (balról): Józsa Zsolt, Petyár Sándor Lóránd, Incze Zoltán, Balog Gábor, Tóth Róbert, Mezei Ödön, Nagy Ferencz, Papp László.

Örvendező szívvel gyűltek össze a teológiai hallgatók a nagyvárad belvárosi gyülekezetben június 26-án, vasárnap délután, hogy lezárják a 2010-2011-es tanévet. Velük ünnepeltek a megjelent tanárok, s a gyülekezet tagjai is. Az ünnepi istentisztelet kezdetén az ének-zenekar szolgált, ezt követte a teológusok két énekszolgálata. Az első énekben Jézus dicsőítéséről énekeltek, mely az égi otthonban lesz igazán boldog, s Krisztus hadseregébe toboroztak a második ének által.

A két éneket Papp László, levelező tagozaton végzett hallgató bizonyágtevése követte, melyben a tanulás céljáról és hogyanjáról hallhattunk a Mt 11:29 alapján. Elmondta, hogy a tanulás azért van, hogy olyan értékeket sajátítsunk el, amellyel másokat előrébb segítünk Isten országának keresésében. Jézus közelségében lehet igazán tanulni, jelenlétében megfigyelünk, megértünk, elraktározunk dolgokat, melyeket aztán tovább is adunk. Mindez élethosszig tartó folyamat kell legyen minden keresztyén számára.

Balog Gábor, szintén levelező tagozaton végzett hallgató, egy énekkari szolgálat után tett bizonyágot az 1 Kor 15:57-58-as verseit olvasva fel. Szolgálatában

felhívta a figyelmet arra, hogy hálásnak kell lenni mindenért, erősen kell állni, s így megerősödve lehet dolgozni, buzgólkodni az Úrért, abban a tudatban, hogy az Úr munkája soha nem hiábavaló az Úrban.

A tanárok szolgálatait előtte énekkari szolgálatok, valamint közös énekek hangzottak el. Bálint Pál, kolozsvári lelkipásztor, bizonyágtételében három példát hozott fel arra, hogy ki, miért keresi Istent. Jónás azért tette, mert szorult helyzetben volt, s ebben az állapotában Istent vádolta, magát sajnáltatta. A tékozló fiú azért kereste fel Atyját, hogy bevallja miben hibázott, s ekkor történt a radikális változás. Jézus, legfájdalmasabb pillanataiban nem a helyzetét írta körül, nem is a múltat bánta; azért kereste Atyját, hogy elmondja: „*Atyám, legyen meg a Te akaratod!*” Az Ő példáját követve, nekünk is azért kell keresnünk Istent, hogy elmondjuk: egészen fel akarjuk adni saját akaratunkat, s elfogadjuk az Ővét. Ez a győzelmes imádság, melynek következménye, hogy megnyugszunk, s áldottabb lesz az Úrral való közösségünk.

Hubert Imre, pécskai lelkipásztor, a Lk 5:1-11 alapján hirdette Isten ígését. Egy olyan szerető Atyáról beszélt, aki nemcsak a negatív következményeit tárja elé az

engedetlenségnek, hanem bemutatja az engedelmesség velejáróit is az Igében. Ez utóbbira bátorítva sorolta fel, hogy mire számíthatunk, ha engedelmesek vagyunk. Isten néha szokatlan dolgot kér tőlünk, s erre példát nemcsak az alapigében találunk, hanem az Ószövetségben is. Noé, Ábrahám, Mózes, Józsué, mind különleges dolgot kellett tegyenek, de nagyon fontos, hogy akkor tették, amikor Isten kérte őket erre. Az engedelmesség útján nyitottnak kell lennünk az előre el nem készített dolgokra is: a váratlan segítségnyújtásra, és az ezzel járó áldásokra is. S ha engedelmesek vagyunk, számos ígéret beteljesedését megtapasztaljuk.

A gazdag lelki táplálékban való részesedés után Balog Gábor és Papp László átvette a megérdemelt oklevelet. A diplomákat Dr. Simon József és Dr. Giorgiov Adrián nyújtotta át a végzős teológusoknak, mintegy előrevetítve a nagy ünnepet, amikor minden hűséges és engedelmes emberhalász átveszi jutalmát a Mestertől. Kívánjuk, hogy Isten áldása kísérje a végzősök életútját és szolgálataikat, a többi teológus pedig megújult erővel térjen vissza ősszel tanulmányaik folytatására!

MELEG ADINA

„Isten olajával telt korsó”

Folyton változóban van a Székelyföld, csak az igazán odaszánt lelki munkások iránti szükség nem változik. Kevesen vagyunk evangéliumi keresztyének ebben a régióban. Ezért különös hálával a szívünkben gyűltünk össze, székelyföldi baptisták, a Hargita Keresztyén Központban június 19-én. Ezen a vasárnapon került sor a csíkszeredai és a szentegyházi gyülekezet meghívottjának, Szabó Szilárdnak lelkipásztorrá való avatására. Isten kegyelméből áldott, meghitt és mély lelki tartalmú ünnepünk volt.

A délelőtti istentiszteleten Szűcs Sándor szatmárnémeti lelkipásztor hirdette az ígét. Mindnyájunkhoz szólt az üzenet, hogy az Urat szolgálni a legnemesebb feladat, valamint hogy a jellem fontosabb, értékesebb, mint a tehetség, és felszabadultan szolgálni csak szeretettel, szeretetből lehet.

Ezután Szabó Szilárd testvér beszélt megtéréséről, elhívásáról és azokról a bibliai alapokról, amelyre életét és szolgálatát helyezi. Ezt követően az avató bizottság tagjai: ifj. Veress Ernő, Szűcs Sándor, Borzási István, Simon András és Borzási Gyula lelkipásztor testvérek imádkoztak a bibliai tanítás szerint kézzel való áldással, kérve számára Isten Lelkét és mindazt a lelki és testi áldást, amely szükséges a szolgálathoz, a szent élethez.

Szinte tapintható volt az Úr szeretete és jelenléte közöttünk csakúgy, mint az öröm és a hála – a meghallgatott imádságokért, a vezetésért és az új lelkipásztorért és kedves feleségéért, Rebekáért, akik bár nagyon fiatalon, de hittel és reménységgel állnak be a lelki munkába.

Köszöntötte őket a szövetség nevében dr. Borzási István testvér, a nőszövetség nevében Vékás Erzsébet testvérnő. Lázár Ede, a csíkszeredai gyülekezet nevében azt kívánta, hogy váljon mézzé számára az ige, amit hirdet közöttünk. Gedő András testvér a szentegyházi gyülekezet vezetőjeként reményét fejezte ki, hogy nem csak az együttműködés kezdete lesz jó, de a folytatás is. A székelyföldi missziókerület nevében ifj. Veress Ernő lelkipásztor arra buzdította az új munkatársat, hogy Timóteushoz hasonlóan – fiatalága ellenére is – legyen példa. Köszöntöttek még a protestáns egyházközösségek vezetői: Szatmári Szilárd a csíkszeredai református

gyülekezet lelkésze, és Baktai Béla lelkész a szentegyházi református közösség nevében. Deák Zsolt, a brassói baptista gyülekezet szintén nemrég felavatott lelkipásztora barátként, teológustársként, szolgatársként üdvözölte Szilárd testvért, buzdítva őt a szeretet parancsának követésére.

Az ünneplést a táborban a közösen elfogyasztott ebéd után folytattuk. Felavatott lelkipásztorként, első igehirdetésében, Szabó Szilárd testvér a kegyelemről beszélt – a Tit 2,11-15 alapján –, amely megjelent Krisztusban, üdvözít, megtisztít, jó cselekedetekre ösztönöz és Isten népévé formál minket.

A délutáni köszöntések sorában az adventista gyülekezet nevében Bartos József szólt; a szentegyházi unitárius gyülekezet lelkipásztora, Kelemen Szabolcs, arra bátorította testvérünket, hogy meg ne riadjon, hanem legyen szikra, lobbantson másokat is lánggra maga körül.

A sok szolgálat közül még

Borzási Gyula testvér bátorítását emelnénk ki, aki a körzet ügyintéző lelkipásztora volt és osztozott a gyülekezet örömeiben, gondjaiban az elmúlt években. Jézus szavaira emlékeztette Szilárd testvért, hogy aki ismeri az Urat, szereti és engedelmeskedik neki, azt megbecsüli az Atya.

Kedves jelenet volt a csíkszeredai gyerekek ígés-verses köszöntése, és a szentegyházi fiatalok zenés szolgálata, hiszen a lelkipásztor már felavatása előtt feleségével együtt elkezdte a munkát a két gyülekezetben és a misszióban, a gyerekek, a fiatalok, betegek és idősök között.

Délután Borzási István lelkipásztor hirdetett ígét. A 2Kor 4,1-7 alapján Istennek ama döntéséről szólt, mely szerint korsókat használ, hogy az ő olaját azokban tárolja: „Gyűjti a korsókat, egyre többet, egyre jobbakat – választott edényeket –, de sohasem a korsó a lényeg, hanem az olaj!”

Imádságunk az, és kérem olvasóimat, csatlakozzanak ebben hozzáunk, hogy el ne felejtjük, mire hívott el Isten. Olajával telve szolgáljunk, korsókként, tudva a helyünket és szerepünket, azt is, hogy milyen kegyelem az ő kezében eszköznek lenni. Legyünk valóban azzá, kedves lelkipásztorunkkal együtt.

KUI BÁLINTNÉ ENIKŐ, Csíkszereda

Mezőtelki – A mi Istenünké legyen a dicsőség! Ez esztendőben kétszer tartottunk újszövetségi bemerítést Mezőtelkiben, a magyar roma baptista gyülekezetben, ami igazi örömré és hála ad okot. Isten a nagy mélységből hozta fel testvereinket, és Jézus Krisztus drága vérével mosta meg őket, újjászülve élő reménységre. Mindkét ünnepélyen az ígét a nagyváradi roma baptista gyülekezet lelkipásztora, Kajcza János hirdette evangélizáló jelleggel, amit kísért Istennek

hatalma, amikor újabb döntések születtek a mi drága Urunk és Megváltónk követésére – a bemerítést a gyülekezet lelkipásztora, Bánya János végezte. Ünnepi hangulatunkat fokozta a testvérünkkel érkezett zenei csoport, akikkel együtt énekeltünk magyarul, cigányul és románul. Az első keresztségünk január 9-én volt (fenti kép), a második pünkösöd vasárnapján, június 12-én (az alábbi fotó). Azért is imádkozunk, hogy az Úr még adjon ilyen drága alkalmakat. **(Bánya János)**

Arad – Örömnöpet ült az aradi 2-es számú (kisszentmiklósi) gyülekezet július 10-én, amikor a helyi ifjúság öt tagja: Tóts Debora, Gál Emőke, Deák Ferenc, Kui Róbert és Varga Sámuel bemerítkezett. Az igei szolgálatot Katona János, a gyülekezet ügyvezető lelkipásztora végezte az ApCsel 8:26-40 alapján, mely igazsakasban a szerencsen komornyik ismert példája található. Az ünnepélyes hangulatot csak emelte, hogy a bemerítést a meghívott lelkipásztor, Sallai Jakab testvér végezte. Az ünnepélyen a helyi zenekar és énekkar is szolgált az Úr dicsőségére és a nagyszámu vendégsereg örömére.

A képen (balról jobbra): Varga Géza diakónus, Varga Sámuel, Gál Emőke, Tóts Debora, Kui Róbert, Deák Ferenc, Katona János ügyvezető, Sallai Jakab meghívott lelkipásztor. **(Dubován László)**

Kémer – Pünkösdkor, június 12-én, bemerítési ünnepélyre gyűltünk össze, sokan eljöttek távolabbról is. Nagy öröm volt a szívekben, mert 11 fehérruhás tett vallást az életükben történt változásról, és láthattuk, hogy Isten munkálkodik mind a gyülekezetünkben, mind a falunkban. Az is nagy az örömet jelentett, hogy a bemerítést már az új épületben tarthattuk. A délelőtti istentiszteleten Simon József nagyvárad-i lelkipásztor testvér hirdetett igét, a Mt 3:13-17 alapján az Úr Jézus alámerítéséről szolt. A bemerítést Pardi Félix helybeli lelkipásztor végezte. A délutáni összejövetelen a

helybeli fiatalok szolgáltak az új tagokkal együtt. Majd a Mt 11:25-30 alapján Veress Efraim érszőlősi lelkipásztor testvér hirdette az igét a megfáradás, a megterhelés és a megnyugvás állapotairól. Azért imádkozunk, hogy az elhintett igemagvak kikeljenek és meghozzák a termést. *A képen láthatók (első sor, balról jobbra):* Bálint István és Irma, Vad Johanna, Major Anikó; *(hátsó sor, balról jobbra):* Simon József lp, ifj. Szabó István, Újvárosi Gedeon, Debrenti Tamás, Oláh Elemér, Nagy Áron, Bereczki József, Bede Sámuel és Pardi Félix lp. **(Dobozi Rebeka)**

Lecsmér – Június 26-án az imaházunkhoz érkező testvéreket a kémeri gyülekezet fúvózenekarának akkordjai fogadták. Nagy örömben részesített bennünket a mi mennyei Atyánk, amikor 18 év után nálunk is „megmozdult a víz”. Öt fehérruhás tett bizonytságot hitéről és pecsételte el döntését az újszövetségi bemerítéssel. Király Tibor szilágyballai ny. lp. az ApCs 8:26-40 alapján hirdette az igét, a beme-

rítést Pardi Félix körzeti lelkipásztor végezte. A bemerítettekért a két lelkipásztor testvér imádkozott. Az örömteljes ünnepséget a kémeri ének- és zenekar gazdagították szolgálatukkal, dicsőítvén Istent. Az ünnepély közös ebéddel ért véget, amikor a lecsmeri testvérnők és testvérek gyakorolhatták vendégszeretetüket. Hála az újjászületett lelkekért, az Úr tartsa meg őket a mennyország felé vezető keskeny úton! *A képen láthatók (balról jobbra):* Király Tibor ny. lp, Baranyi Evódia, Borzási Tábita, Varga Tímea, Borzási Adolf, Borzási Pál, és Pardi Félix lp. **(Baranyi József)**

Nagyvárad-Rogériusz

Június 5-én bemerítési ünnepélyt tartottunk imaházunkban, amikor három fiatal tett bizonytságot Isten kegyelméről és az ő megbocsátó szeretetéről. Simon József lelkipásztor a Mt 3-ból hirdetett igét Jézus megkereszteléséről, a fehérruhások énekekkel szolgáltak, a bemerítést Szabó László lelkipásztor végezte. Az Úré legyen a dicsőség a három megmentett fiatal lélekért. Imádkozzunk hitbeli növekedésükért és újabb megtérőkért! **(Szilágyi Anita)**

A fotón balról jobbra: Szabó László lp., Tóth Renáta, Pintér Dávid, Drimba Anita és Simon József lp.

Emlékezés és búcsúzás

A nyárádmagyarósi gyülekezet – a felvétel június 26-án, a vasárnap délutáni összejövetelt követően készült.

Emlékezés a missziókezdetre

Az Úr kegyelméből az elmúlt félévben két ünnepélyre került sor gyülekezetünkben. Március 27-én megemlékeztünk arról, hogy 13 éve kezdődött a baptista misszió Nyárádmagyaróson, 11 éves a gyülekezet és 10 éve épült az imaház. Bár kicsi a közösségünk, mégis óriási hála van a szívünkben a sok áldásért.

Velünk együtt örültek meghívott testvéreink: Kelemen Sándor a marosvásárhelyi gyülekezet lelkipásztora, valamint az énekkar és zenekar, a gyergyoesztői és kibédi gyülekezetből érkezett testvérek. Jelen volt Dóczi György kibédi lelkipásztor, aki által Isten elkezdett itt munkálkodni 13 évvel ezelőtt.

Ezen az áldásos napon az ígét dr. Borzási István, a szilágypercesi gyülekezet lelkipásztora hirdette, akit elkísértek angliai testvérek, Angus Cleaver és társai, akik sokat segítettek a gyülekezetet anyagilag és lelkileg is. A 10 éves krónikát Sallai Jakab helybéli lelkipásztor olvasta fel. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy rendelt embereket, akik által megismerhettük Őt és akik által fejlődhetett, növekedhetett a gyülekezet!

Búcsú lelkipásztorunktól

A másik ünnepélyre június 26-án került sor, amikor Sallai Jakab lelkipásztor testvér és családja el-

köszönt a gyülekezettől, egy következő, a szolgálat egy más állomására küldi őket Isten – Aradra, a 2-es számú gyülekezetbe.

Borzási Gyula testvér, a székelyföldi missziókerület elnöke, két alkalommal hirdetett ígét. Dél előtt a Róma 1:8-17 igeszakaszából szólt, biztatva a gyülekezetet, hogy legyen kész az imára, az indulásra, az áldások elfogadására és továbbadására, valamint az evangélium hirdetésére.

Délután jelen volt Kelemen J. Sándor a marosvásárhelyi gyüle-

Az ige arra biztat, hogy kérjük az aratás Urát, küldjön munkásokat az ő aratásába”.

A délutáni összejövetelen több szolgálat és köszöntés is elhangzott mind az aradi testvérek, mind a helybeliek részéről, örömmel hallgattuk a nap folyamán az aradi fúvószenekar játékát. Borzási Gyula testvér a Jn 15:1-11 alapján hirdette az ígét: „Az szeretheti Jézust, aki igazán megismerte őt. Aki szereti Jézust, az parancsolatait megtartja, így megmaradhat őbenne, ami által sok gyümölcsöt teremhet.”

Köszönjük!

Hálásak vagyunk Istennek, hogy Sallai Jakab testvér és felesége ezekben az években Nyárádmagyaróson szolgált. Kívánjuk, kísérje Aradon is áldás a munkájukat.

Most szomorú a szívünk, mert egy időre állandó pásztorkodás nélkül maradunk. Mégsem csüggedünk el, hiszen tudjuk, hogy a hívőnek minden javára válik. Egy testvérünk a helyzetet így fogalmazta meg: „Ez a továbbköltözés nem egy vég, ami bánattal töltse el, hanem valami újnak a kezdete” – új kezdet az aradi testvéreknek, új kezdet a nyárádmagyarósi körzetnek is, és ez az, ami örömmre buzdíthat!

KÁDÁR ERIKA

Sallai Jakab lelkipásztor családjával.

kezet lelkipásztora, aki ezennel átvette a nyárádmagyarósi körzet ügyintézését. Igei köszöntést a Mt 9:35-38 alapján intézett felénk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.

Ifjúsági konferencia Nagyvárad-Rogériuszon

Hálások vagyunk Istennek a várad-rogeriuszi gyülekezetben tartott konferenciáért. Május 20-22 között közel 300 fiatal gyűlt össze azért, hogy együtt dicsérjük a mi Urunkat. A visszajelzések szerint körülbelül ugyanennyien csatlakoztak hozzánk interneten keresztül is. „Ments meg Uram minket attól az élettől, amelyről azt hittük boldoggá tesz minket” – ez a Max Lucado idézet volt a konferencia mottója.

Az előadásokat, amelyek olyan érdekes témákat öleltek fel mint: Rabság és szabadság, A magam

terve és Isten terve, A világi élet és örök élet, Borzási Pál, Pardi Félix, Steiner József és Szabó Szilárd tartotta – a múlandó és maradandó értékek felől kaptunk eligazítást, ezek által Isten szólt hozzánk.

Szombaton szabadidős programok közül választhattunk: asztalitenisz, társasjáték, kézimunka, film-klub és séta-kirándulás.

Az esti összejövetel után a váradi roma gyülekezet dicsőítő csoportja zenélt és énekelt. A roma fiatalok sorban álltak ki a gyülekezet elé, és sírva mondták el megtérésük törté-

netét. Lelkesedésük, buzgóságuk és Isten iránti őszinte szeretetük mindnyájunkat megérintett. A késő estig tartó koncert után Szabó László lelkipásztor megtérésre hívta a fiatalokat. Dicsőség legyen az Úrnak, hogy voltak megtérések és megújulások!

Azt kívánjuk, hogy az elhintett mag jó földbe hulljon, hogy mindannyian együtt tudjuk kijelenteni Pál apostollal: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!”

SZILÁGYI ANITA

Évzáró a nagyváradi Timóteus bibliaiskolában

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim leszek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1:8) – hangzott Jézus utolsó parancsa és ígérete tanítványaihoz mennybemenetele előtt. Erre emlékezett a nagyváradi belvárosi gyülekezet pünkösdvasárnap délelőttjén, délután pedig a Timóteus bibliaiskola évzáró alkalmára került sor, mintegy folytatásképpen. A padosorok megteltek az ünneplő tagokkal, vendégekkel, ünnepeltekkel, s az örök bibliaiskolásokkal, hiszen aki egyszer elvégezte a bibliaiskolát, annak a misszióparancs egy életre szól, nem csupán két évre.

A bibliaiskolások énekszolgálatai között (Emelj fel, mutasd meg a tervedet; Hús-vér templom; Vezess sátradba, Uram) két első évet végzett tanuló bizonyosságtételére

került sor. Kulcsár Johanna (alapfokozat, nappali tagozat) arról beszélt, hogy célja mind közelebb kerülni Istenhez, dicsőíteni őt a körülményektől függetlenül, és engedni, hogy Isten radikális változásokat vigyen végbe az életében. Szűcs Dávid levelező tagozatos hallgató megtapasztalását mondta el, hogy Isten miként vezette és formálta az elmúlt egy év során.

A tanárok közül Zefer Csaba szolgált bizonyosságtétellel. Mivel Ószövetségi bevezető-t tanított, Eszter példáját hozta fel, aki nem véletlenül jutott királyságra. Hasonlóképpen mi is Isten tervének része vagyunk, céllal kerültünk oda ahol vagyunk, s még nem tudhatjuk, hogy Isten mit tartogat számunkra a jövőben.

Az ígét Joe Pendleton tanár testvér hirdette, Kulcsár Péter

tolmácsolásával. A 2Kor 12:1-10 alapján Pál apostol egyik legőszintébb vallomását hallhattunk. Figyelmeztetést kaptunk arra nézve, hogy nincs okunk dicsekvésre sem külső kinézetünk alapján, sem faji hovatartozásunk miatt, de akkor sem, ha Isten különleges lelki magaslatokra vezet el bennünket, amikor látást ad, kijelentésekkel ajándékoz meg – van ugyanis olyan áldás is, amiről jobb hallgatni. Ezzel szemben meg kell tanulnunk együtt élni a töviseinkkel, ha Isten nem akarja azokat eltávolítani. A megoldás nem a panaszkodás, folytonos könyörgés a szabadulásért, hanem megérteni a célt (és nem az okot), s engedni, hogy Isten valami szépet hozzon ki fájdalmainkból.

Az ígehirdetés után a végzős diákoknak az oklevelet Giorgio Adrián és Simon József lelkipásztorok adta át. (Folyt. a 11. oldalon)

„Életem teljesebbé lett az írással”

A jeles, 1990-beli elindulástól kezdve tagja volt a szövetség tanácsának, az utóbbi nyolc évben mint kommunikációs alelnök. Életének most egy jelentős fordulópontjaihoz érkezett Dr. Vass Gergely testvér, a vajdahunyadi körzet lelkipásztora: 60 évet töltött május 30-án, melyet követően június 3-án, Nagyváradon beadta a nyugdíjazási kérelmét, majd elbúcsúzott a szövetségi iroda és a szerkesztőség épp jelen levő munkatársaitól. A kellemes (sütemény és üdítő mellett), de nagyon rövid beszélgetés után kértük meg, hogy szövegezz az alkalomból a Szeretet olvasóihoz is.

– A Szeretet felelős szerkesztője volt 2003 júniusától 2011 májusáig – mit jelentett felelősnek lenni a lapnál nyolc éven át?

– Egyfelől izgalmas volt, de olykor már-már kínos is, mert nem végeztem sem újságírói iskolát, sem egyéb felkészítőt. Csupán egy betekintést kaptam az újságírói műfajokba és lapszerkesztésbe Gerzsenyi Sándor magyarországi szerkesztő testvér által, ő jött át a változások után, és tartott néhány előadást Kolozsváron. Majd csak jóval később jutott a kezembe íróknak, újságíróknak és lapszerkesztőknek készült szakkönyv.

Másfelől nagy örömet jelentett az, hogy voltak, akiktől kérdezhettem, támaszkodhattam munkatársaimra, a véleményük nagyon sokat számított és segített.

Külön feszültséget jelentett a munkámban, hogy megkapjuk-e a cikkírásra alkalmas írókat, és ha felkérjük, akkor elvállalják-e, valamint hogy beküldik-e határidőre – összességében, hogy miként sikerül elég anyagot összegyűjteni lapzárta.

Ugyanakkor oda kellett figyelni a szövetségi eseményekre, és a hangsúlyokra szövetségünk életében. Sajnos többször előfordult, hogy az adakozással kapcsolatos közlések valamennyit késtek, vagy nem voltak elég részletesek.

– Úgy emlékszem, hogy az édesapja, néhai Dr. Vass Gergely, a Szeretet újraindulásakor gyakran írt a lapba – egyfajta írói örökséget is kapott tőle?

– Habár édesapám nem volt felelős szerkesztő (baptista folyóiratnál), mégis szívén viselte már a múlt rendszerben is azt, hogy magyar cikkek jelenjenek meg az akkori Indrumatorul Crestin-ben, ezért ő maga is többször írt oda felkérésre,

Dr. Vass Gergely

és valószínűleg anélkül is. Amikor pedig lehetőség nyílt arra, hogy a magyar szövetség újraalakuljon és saját lappal induljon, akkor hasonlóképpen nagyon szorgalmazta, hogy ezt vegyük komolyan, és megfelelő kezekbe kerüljön a Szeretet, valamint, hogy a megjelenő írások színvonalasak legyenek. Az elején ő maga is írt többet, később pedig természetesen a fiatalabb nemzedék jutott szóhoz, illetve íráshoz.

Valóban ezt a hagyományt, ezt az örökséget folytathattam. Ugyanakkor örvendek, hogy a Jóisten kegyelméből számomra kellemes tantárgy volt a magyar nyelv és irodalom, ez ment nekem a legjobban a középiskolában, és ebből kaptam a legjobb jegyet az érettségim is. Valahogy kötődtem a magyar irodalomhoz, ámbar nem mindig látszik ez meg feltétlenül a beszédstílusomon, vagy pedig az írásomon.

Miután lelkipásztor lettem – sőt már azelőtt is, amikor fogorvosként ténykedtem – sajnos, nemigen maradt időm arra, hogy többet olvassak, vagy eléggé művelődjem a magyar nyelv szempontjából, akkor inkább teológiai ismeretek összeszedésére, és szakmai ismeretek elmélyítésére kellett törekednem.

– A fogorvosi szakmát románul tanulta vagy magyarul?

– Az elméleti előadásokat magyarul hallgattuk, a gyakorlatot pedig románul kérték. Ez előny volt, mert így mind a román, mind a magyar szakirodalmat igénybe vehettük. És nem kell részleteznem azt, hogy a magyar szakirodalom rendkívül színvonalas és igen-igen tájékozott volt és maradt.

– Hány évet dolgozott fogorvosként?

– Több mint 14 évet voltam fogorvos Lupényban. Elsősorban iskolai rendelőben ténykedtem, és amikor a felnőtt fogászatról elmentek a kollegák szabadságra, akkor helyettesítettem őket, sürgősségiztem, meg felnőtteket is kezeltem persze.

– Hogy alakult a lelki munkában való részvétele?

– A lupényi gyülekezet összejöveleim szolgáltam, vagy a körzetben. Miután Vékás testvérék odaköltöztek, amikor ő nem tudott jelen lenni, akkor a bibliaórák és az ige-hirdetések rám vártak. Majd '86-ban, Vajdahunyadon körzeti vénné avattak.

Körülbelül három évvel később, a múlt rendszer végén kaptam meghívást a zilahi gyülekezet részéről. A lelkipásztori szolgálatot '90. január elsején foglaltam el. (Veress testvér még ott lakott, de ő már tudta, hogy onnan el fog jönni, és készítette a gyülekezetet és körzetet, hogy átadhassa.)

– Kanyarodjunk vissza a laphoz: kis szerkesztőségünk munkájának nagy nyugodtságot adott az a tény, hogy ha hirtelen szükség volt rá, „másnapra a főszerkesztő kész volt a cikkel” – mit jelent az írás Vass testvér számára? ☞

TUDÓSÍTÁS: NAGYVÁRADI BIBLIAISKOLA

(Folytatás a 9. oldalról.)

Nappali tagozaton négy tanuló fejezte be tanulmányait: Balogh Naomi, Gáspár István, Kulcsár Péter, Nagy Árpád, levelező tagozaton pedig Gombos Ottó. Adja Isten, hogy mindannyian kamatoztassák szerzett tudásukat, s jó és hűséges sáfároknak bizonyuljanak! (M.A.)

A képen: második sor, végzős hallgatók, balról jobbra: Gáspár István, Gombos Ottó, Balogh Naomi, Kulcsár Péter, Nagy Árpád; első sor: Zefer Csaba, Giorgiov Adrián, Joe Pendleton, Simon József és Szász Imre.

Felvételi a nagyváradai Timóteus bibliaiskolába

Bibliaiskolánk ismét felvételit hirdet az alapfokozatra és a levelező tagozatra. Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magában (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A levelező tagozat hallgatói évente ötször jönnek konzultációra. Mindkét tagozatra a *felvételi szeptember 24-én délelőtt 10 órakor* kezdődik a bibliaiskolánál!

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi keresztyén jellemmel bír, tagja egy helyi keresztyén baptista gyülekezetnek, középiskolai érettségi oklevéllel rendelkezik. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás, és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit. A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott feltárni; és 2) egy interjú a vezető tanács tagjai előtt.

A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 101-es szoba) vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk. Címünk: Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050. Tel. 0259-413289; 0735-500985 (baptifon); e-mail: emerikus8@yahoo.com.

⇒ – Az írás számomra építkezést jelent, olyanformán, hogy belegondolok a különböző szavak, kifejezések értelmébe, és mondatonként építem fel az írásomat. Keresem azt, hogy az épp leírt, és az utána jövő mondat között legyen logikus kapcsolat. Így az írás egy önfegyelmelés is, kitartó munka, amelynek során gyümölcsöztethetem a szókinccsemet is. A főcél persze az, hogy valami fontos üzenetet továbbítsak, oly módon, hogy azt meg is értsék, és lehetőleg hatást is gyakoroljon az olvasókra, még talán az íróra is (*Vass tv. itt küssé elneveti magát – röp. megj.*).

Megvallom, van amikor kötelességemnek érzem az írást, van amikor egy kicsit terhes a vele járó küzdelem, máskor meg nagy öröm. Mindenképpen életem teljesebbé lett az írással.

– **Feltehetem a „Szerettem volna ha...”, de nem sikerült” kérdést?**

– Kezdjük a könnyebbik részét: szerettem volna, hogy az újságunk mindenik oldala legyen színes.

(*Ezekben az években bővült a Szeretet 16 oldalasra, és kezdődött el nyolc oldal négy szín-nyomatása – röp. megj.*) Másrészről pedig szerettem volna elérni, hogy a megbízott cikkírók örüljenek a felkérésnek, és tartsák kiváltságnak a közlés lehetőségét, ezzel pedig eljutni a cikkbőség szintre, hogy a legjobb minőségű írásokat lehessen közölni. Szerettem volna még többet munkálkodni egy közvetlenebb hangvétell, és valamivel nyitottabb újság megteremtésén.

– **Hiányozni fog-e majd a lap?**

– Remélhetőleg az asztalomról nem, nemcsak azért, hogy ott legyen, hanem azért is, hogy el is olvassuk, alaposan, mindenik sort, mindenik írást. Olyan szempontból viszont, hogy nem kell felkérnem testvéreket, testvérnőket írásra, nem fog hiányozni. Akaratlanul is egy kicsit eltávolodok a laptól. Épp ezért, vagy ennek ellenére lehet, időnként viszket majd a markom arra nézve, hogy tollat ragadjak és valamit írjak, vagy másképpen írjak.

– **Mit tervez a jövőre?**

– Húha...! (*Vass tv. itt elneveti magát, majd elgondolkodva válaszol – röp. megj.*) Egyfelől szeretnénk lassabb életritmust felvenni. Ez vonatkozik a szolgálatra, de egyéb az élettel járó tevékenységekre is: kevesebbet rohanni, és több időt tölteni a családdal. ...Viszont szeretnénk tevékenyek maradni a szellemi életben, a gyülekezeti életben, és azért imádkozunk, hogy megkapjuk a hogyanját, a mikéntjét, és hogy ott jelentkezünk – tolakodás nélkül –, ahol valóban szükség van ránk.

– **Köszönjük a válaszokat. Ha valamit nem kérdeztem, de szívesen elmondana, szeretettel hallgatjuk:**

– Nagyon szépen köszönöm ennek a beszélgetésnek a lehetőségét. Különösképpen köszönöm a munkatársak támogatását, megértését. És köszönöm az olvasók érdeklődését, amit tanúsítottak a Szeretet és az Üdvözet iránt. Szeretném, hogy ne mondjanak le az olvasásról, de az írásról se.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

Ahol Megváltónk járt

Barátainkkal beszélgettünk a múlt esztendő legvégén. Amikor 2011-re terelődött a szó megkérdezték, hogy milyen vágyaim vannak a következő évre. „Nincs semmi különleges” – válaszoltam. Ők tovább kutakodtak, és akkor elmondtam, hogy szeretném, ha meglát-hatnám a Szentföldet, ahol Megváltónk járt. Vágyaink találkoztak, mert ők is régóta készültek egy ilyen útra, ráadásul készek voltak anyagilag is támogatni a költségekben bennünket. Így aztán igaz lett az ige számomra: „És vezérli őket kívánságuk partjához”.

Különböző országokból – Románia, Magyarország, Németország és az USA –, többnyire baráti kapcsolatok révén jött össze a csoport. Mind a 24-en nagyon vártuk az indulás napját. Február 18-án repültünk az EL-Al izrael légitársasággal Bukarestből Tel-Avivba. Amikor a gép kerekai földet értek, akaratlanul kiszökött a könny a szememből arra gondolva, hogy ott vagyok, azon a földrészen, ahol Megváltónk is járt. Jeruzsálemben a Park hotelben kaptunk szállást – péntek este volt, feltűnő csend a városban, az utcák kihaltak. Azonban a késő esti sétánk alatt láttuk jönni hazafele a zsinagógákból az embereket, férfiakat és fiúkat jellegzetes ortodox zsidó küllemmel, asszonyokat és lányokat ünneplősen (szoknyába) öltözködve, mintha egy mifajta ifjúsági óránkról jöttek volna. Nekik már szombat volt, és a város megnyugodott.

Az Olajfák hegye és Betlehem

Másnap az Olajfák hegyének meredek lejtőjén ereszkedünk le arra a helyre, ahol a legrégebbi olajfák voltak, itt imádkozhatott az Úr Jézus elfogatása előtt. Azok a fák már elpusztultak, de az olajfagyökből évtizedek után is jön új hajtás. Végimentünk az úton, ahol az Úr Jézus virágvasárnap bevonult Jeruzsálembe a számára háton. Némelyek olajfa ágat vittek a kezükben és keresztyén dalokat énekeltek.

Ezt követően megható volt Betlehem városában azon a helyen lenni, ahol a gyermek Jézus megszületett. Nagy templomot építettek erre a helyre, és hosszú sort kellett kiállni, hogy a jászol helyét megláthassuk. Felhangzott a „Csendes éj”, mi is bekapcsolódtunk a sokféle nyelvű éneklésbe. Elmentünk a térre is, ahol a pásztorok a híradást kapták. Turistákat, kereskedőket és hozzánk

hasznló zarándokokat láttunk, de angyalokat nem. Az csak akkor egyszer történt, az idők teljességében.

Jerikó és a Holt-tenger

A harmadik nap Jerikóba utaztunk, majd a Holt-tengerhez. Jerikóban láttunk egy nagyon régi, korhadt eperfügefát, ágak nélkül egy üvegházban. Sejtük, hogy arra mászott fel Zákus, vagy egy hasonlóra. Alacsony ágaira könnyen felléphettünk volna mi is, de ott lett volna az a Valaki, aki nevünkön szólítson és otthonunkba jöjjön?

Aztán felmentünk egy magas hegyre, néhányan a serpentine úton gyalog, mások felvonóval. Ott kísértette meg Urunkat a Sátán, mondván, hogy dobja le magát a magasból, majd Isten úgyis vigyáz rá. Szédülni lehetett a lábunk alatt elterülő mélységtől, kellettek a sziklába rögzített korlátok. Templom épült oda is – elcsendesedve kérhettünk győzelmet, ki-ki a maga kísértéseiben.

Február 20-án láthattuk a Qumrámi barlangokat és a Holt-tengerben megfürödtünk. Ez a világ legsósabb tengeri vize, szemünkbe fröcskölve percekig sem láttunk.

Jeruzsálem – az Óváros

A negyedik nap Jeruzsálem óvárosában jártunk, a Szemét-kapunál mentünk be. Megnéztünk egy nagy templomot, ami Keresztelő János nevét viseli. Megálltunk a Bethesda tavánál és felolvastuk a Bibliából a 38 éves beteg meggyógyításának a történetét. Majd abba a templomba mentünk be, amelyik azon a helyen van, ahol Pilátus halálra ítélte Jézust. Aztán elindultunk azon az úton, amelyen Jézus a nehéz keresztyét vitte – a Via Dolorosán a Golgota

A világhírű Baha'í kert

felé. Több zarándokcsoport menetelt velünk. Voltak, akik a bejáratnál kölcsönöztek egy keresztet és így próbálták még mélyebben átérezni az Úr Jézus fájdalmát. Megható volt megállni ott, ahol táblák jelezték, hogy Jézus, súlyos keresztje alatt újra és újra összeroskadt. Viszont elszomorító volt látni, hogy ezen az úton most üzlet üzlet mellett van, és a kufárok hangos kiáltással hívogatják a vásárlókat. Akkor is csak karnyújtásnyira volt tőlük az, Aki minden hiányukat pótolni tudta volna: „Az övéihez jött, de az övéi nem fogadták be őt...”.

Imádkoztunk és sírtunk a Siratófalnál mi is, együtt a sok zsidó és nem zsidó emberrel. Könyörögtünk Jeruzsálem békességeért, az isteni üdvterv közelgő eseményeiért és nemkevésbé a Gyülekezetért, Krisztus menyasszonyáért, családunkért és magunkért. Különleges érzés volt ott imádkozni, ahol mindenki imádkozik, ahol nincs helye semmi egyébnek, csak a csendes fohásznak, ahol a vita elhallgat, ahol csend lesz végre mindenki szívében. Nekünk férfiaknak fejünkre tettek egy-egy kipát, kis zsidó sapkát.

Tibériás felé

Az ötödik nap elhagytuk Jeruzsálemet és elindultunk északra, a Jordán folyó mentén Tibériás felé. Megnéztük a Jezréel völgyét. Kis mikrobuszokkal felmentünk a Tábor hegyre, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a nagy távolságokba. El is énekeltük az „Itt lenni ó mily jó nekünk, tevéled áldott Mesterünk”, de mi már csak magunk voltunk, a 24 fős, kis hívő csapat; sem Mózes, sem Illést, sem Jézust nem láttuk; le is szálltunk a hegyről, mint a tanítványok. Majd Názáretbe mentünk és megnéztük József műhelyének a maradványait, és ittunk abból a forrásból, amelyikből az Úr Jézus is ivott, Názáret lakosait ma is az a forrás látja el vízzel.

Kánában láttunk olyan nagy kővedreket, amilyenekben régen a vizet tárolták, és elmentünk arra a helyre, ahol Jézus a vizet borrrá változatta. A jelenlegi bormesterek ingyen kóstoltatják a híres kánai bort, remélve, hogy a turisták vásárolnak belőle.

Majd helyszínt változtattunk, a Tibériás partjára vittek el bennünket, és egy régi stílusú hajóval kifutottunk a tóra. Amikor eltávolodtunk a parttól a hajó leállott. Hirtelen felhúzták a román zászlót és felhangzott a román himnusz, hiszen úgy tudták, hogy mind Romániából jöttünk. Amikor értésére adtuk a hajóskapitánynak, hogy romániai magyarok vagyunk, akkor gyorsan intézkedtek és előkerítették a magyar zászlót, azt is felvonták, elhangzott a magyar himnusz, amit mi is felállva énekeltünk. A két zászló békésen együtt lengett a Tibériás kék vize felett, majd a hajóskapitány bizonyosságot tett a Jézus Krisztusba vetett hitéről. Amikor elkezdte énekelni angolul a kedves énekünket „Nagy Istenem, ha nézem a világot...” nem tudtunk némák maradni, bekapcsolódtunk és énekeltük magyarul. A kaptány örült, hogy testvérekre talált. Fel is hívott a pódiumra, ahol összeölelkezve köszöntöttük egymást az Úr Jézus nevében.

Különleges élmény volt énekelni kedves itthoni énekeinket (pl.: „Mester, a bőszi vihar tombol”), azon a tavon, amelyik most csendes volt, de amelyiket egyszer Jézusnak le kellett csendesítenie.

Tibériásban még megnéztünk egy világhírű gyémánt feldolgozó gyárat is (ami után a Salamon Király Hotelben kaptunk szállást). A sokszínű drágaköveket látva, a mennyei Jeruzsálem kapui jutottak eszünkbe, amit majd egy örökkévalóságon át csodálhatunk.

A hatodik, utolsó előtti napon

A hatodik nap nézelődtünk egy kozmetikai üzletben, ahol értékes, világhírű bőrápoló krémeket készítenek a Holt tengeri ásványi anyagokból. Majd felmentünk egy helyre, ahol a Boldogmondások Temploma van. Jézus erről a helyről mondta el a Hegyi beszédet. A templomudvarban körös-körül, számos nyelven, a boldogmondások voltak felírva. Majd elmentünk Tabgha helységbe, ahol Jézus megsokasította a kenyereket és a halakat.

(Folytatás a záróoldalon.)

Június 14-én temettük Szilágyballán **Mátis Kelemenné** (szül. Máté Irma) testvérnőt. Sok szenvedés és betegség után teremő Urunk 71 évesen hívta haza. Csendben, alázatban viselte a betegségeit, mivel több évig ágyban fekvő beteg volt. A temetési istentiszteleten, a háznál, a Fil 1,21 alapján a zilahi gyülekezet lelkipásztora Budai Lajos szolgált, valamint Király Tibor ny. lp. a 73. Zsolt 23-24 igeverseiből; a temetőkertben Kelemen Szabolcs hirdette az ígét a Jn 14,1-3-ból; a temetésen közreműködött a szilágyballai gyülekezet ének- és zenekara. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló család életére. (K.Sz.)

Hosszú szenvedés után, életének 72-ik évében, szólított magához az Úr **Jacob Emma** testvérnőt. Temetése június 15-én volt Nagyváradon. A gyászistentiszteleten a gyülekezet helybeli lelkipásztorai szolgáltak: Simon József és Szabó László. Testvérnőnk fiatalon megismerte az Urat és bizonyosságot tett róla, később mégis a világban kereste élete boldogságát. Az Úr azonban hűséges és kegyelmes volt hozzá, 1996-ban bűnbánattal és töredelmes szívvel tért vissza Istenéhez. A Rogériuszi Gyülekezet első tagfelvételén tett bizonyosságot és

örömmel csatlakozott az újonnan alakult gyülekezethez. Hűséges tagja volt az Úr népének, mígnem a betegsége megakadályozta abban, hogy látogassa az istentiszteleteket. Betegsége azonban nem távolította el az Úrtól. Élete jó példa arra, hogy Isten nélkül nincs öröm ezen a földön, és a hozzá való visszatérés pedig az egyetlen esély az örök életre. A gyászoló családnak kívánjuk Isten gazdag vigasztalását és kegyelmét. (Szabó László)

Értarcsán június 16-án kísértük utolsó útjára **Fülöp Irma** (87) testvérnőnk, aki hosszantartó szenvedés után az Úrhoz költözött, ahova nagyon vágyott. Fiatalon az Úr Jézust elfogadta és élete végéig hűségesen szolgált, példaadóan gyakorolta a vendégszeretetet. Temetésén a kápolnánál Szűcs Sándor, a szatmárnémeti gyülekezet lelkipásztora hirdette a vigasztalás ígét a Fil 1:20-21 versei alapján, egy alkalmi verset ifj. Telegdi Imre mondott. A sírnál Szűcs István imájával kezdődött az istentisztelet, ahol Szabó András helybeli lelkipásztor a Jób 19:25 versei alapján szólta az ígét. A nagyváradi és a helyi összevont énekkar dicsőítette az Urat – Bokor Barnabás és Borbély Ferenc testvér vezetésével. ✎

A nagyváradi-rogériuszi gyülekezet tagját, **Szekrényes József** testvérünket, életének 55 évében, sok szenvedés és megpróbáltatás után, az Úr hazahívta a mennyei hazába. Megszomorodva és fájó szívvel, de élő reménységgel és az Úr iránti hálaadással emlékezünk meg életéről. Az Úr és a gyülekezet iránti szeretete mindannyiunk előtt élő példa marad. Élete és halála bizonyosságot tett Isten munkájáról, hatalmáról és csodáiról.

1997 elején még nehezen tudott megbarátkozni felesége megtérésével és bemerítkezésével, de Isten csodálatosan munkálta az életét. Az érte mondott őszinte, buzgó és hittel teljes imádságok meghallgatásra találtak a könyörülő Atyánál. Hét év gyülekezetbe való járás után Isten elvégezte életében a megtérést és a szabadulást, és 2006. április 2-án megtörtént a bemerítése.

Ez örömteljes döntését egy hitpróba követte, mivel még abban az évben kiderült, hogy komoly beteg – a bal tüdején rákos daganat van. A kezelés stabilizálta egészségi állapotát, de később egy fertőzés miatt életveszélyes állapotba került. Isten azonban csodát tett, az életmentő műtét utáni gyors javulásán az orvosok is csodálkoztak.

Később a betegsége újból előjött, de Szekrényes testvér ezt hittel és reménységgel hordozta. Soha nem panaszkodott és nem lázadt Isten ellen, hanem alázattal és jó bizonyosságtétellel hordozta nehéz keresztjét. Nagyon szerette Megváltóját, az Úr Jézus Krisztust, a szíve teljesen Mesteréjé volt. Szeretett beszélni róla, tanulni róla, imádkozni hozzá.

Amikor arra lehetősége adódott, könnyes szemmel tett vallást élete változásáról, az örök élet felől való bizonyosságban szenvedésének utolsó, legnehezebb időszakában sem ingott meg.

Nagyon szerette a gyülekezetet és Isten szolgáit, a lelkipásztorokat. Az összejövetelekre mindig az első között érkezett. Ott volt a kiscsopor-tos imaközösségeken és bibliatanulmányokon, nem szalasztott volna el egyetlen ilyen alkalmat sem. Hitbeli testvéreire úgy tekintett, mint Isten-től kapott ajándékokra. Őszintén és buzgón imádkozott, Isten ígétét nyitott szívvel és szomjúsággal fogadta; sokszor láttam, amint az igehirdetés közben könnyei leperregnek az arcán

Buzgó szeretet volt a szívében az elveszettek iránt is. Ahol csak lehetett, bizonyosságot tett a Megváltójáról: a beteg ágyon a kórházban, a piacon vásárlás alkalmával, az utcán sétál közben. Félelem nélkül és nagy örömmel beszélt Jézusról. A családban is jó bizonyosságtétele volt. Imádsága és vágya az volt, hogy a szeretetei, akik még nem ismerik az Urat, megtérjenek. Életében valóság lett

az apostol vallástétele: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

Amikor a betegséggel szembeni harc esélytelenné vált, elkészülve és élő hittel távozott szerető Istenéhez. A gyászistentisztelet június 7-én volt a biharpüspöki temetőben, népes tömeg részvételével. Igével szolgáltak Szabó László, Papp Dezső és Pardi Félix lelkipásztorok. Borbély Ferenc vezetésével a kápolnai istentiszteleten elhangzott kedvenc éneke is: „Én szeretem Jézust, ...Mert Ő előbb szeretett.” (HH.165.)

Segítsen nekünk az Úr járni azon az úton, amelyen József testvérünk is járt, hogy egy napon megérkezhessünk és találkozhatunk az örök dicsőségben.

A gyászoló család számára szívünkben kívánjuk az Úr erejét és vigasztalását: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az őrület Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhatunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket” (2Kor 1,3-4).

SZABÓ LÁSZLÓ

Legyen vidám, de ne legyen léha

Egy jó testvérünk, akinek még a saruszját megoldani sem vagyok méltó, egy alkalommal azt mondta, hogy amikor felfelé hajózott a Rajnán, nem a sziklákat, a régi várakat vagy a rohanó folyót nézte, mert más dolgokkal volt elfoglalva! Nos, számomra a természet egy tükör, amelyben megláthatom Isten arcát. Szeretek nézelődni, és a természetten keresztül felnézni a természet Istenére. De mindez szentségtelen volt az ő számára.

Bevallom, nem értem ezt a dolgot; nem érzek rokonszenvet azok iránt, akik úgy tekintenek az anyagi világra, mintha nagyon gonosz hely lenne, és mintha itt nyoma sem lenne egy isteni kéznek, egyetlen bizonyítéka sem az isteni bölcsességnek, és semmilyen megnyilvánulása az isteni gondviselésnek. Úgy gondolom, hogy nyugodtan gyönyörködhetiünk Isten műveiben, sok örömet találhatunk bennük, és magához Istenhez is közelebb kerülhetiünk művei szemlélése által.

Akire az imént hivatkoztam, az egyik véglet. Vannak mások, akik felületesek és léhák, akik keresztyénnek vallják magukat, de nem tudnak élni a világias emberek szórakozásai nélkül. Most el kell menniük erre a par-

tira, majd egy másikra; nem nyugszanak, amíg nem tréfálkozhatnak, és nem űzhetik a világ léhaságait. Az előbbi bocsánatos gyengeség, amiben sok dicséretes dolog van, de az utóbbi megvetésre méltó, amiről nem tudok mondani semmi jót.

Úgy gondolom, hogy a keresztyén embernek a kettő között kell kormányoznia. Legyen vidám, de ne legyen léha. Legyen kitartó és boldog minden körülmények között; mindenkire legyen egy kedves és barátságos szava. Legyen férfi a férfiak között – amilyen az Üdvözítő is volt –, aki hajlandó együtt ünnepelni és örüvendezni azokkal, akik örüvendeznek; de legyen istenfélő mindebben, és érezze, hogy nem igazi öröm az, amiben Krisztus nem vehet részt. Ahová nem viheti magával Urát, az nem igazi szórakozóhely, hanem a nyomorúság színhelye.

Legyen állandóan boldog és jókedvű, ugyanakkor juttassa kifejezésre a szellem mély ünnepélyességét, ami távol tart tőle minden könnyelműséget. – **SPURGEON**

(C. H. Spurgeon: „Tanácsok azoknak, akik az Úr Jézusnak szeretnének szolgálni”; az idézet az Engedelmesség c. fejezetből való.)

⇒ Adjon az Úr sok buzgó imádkozó lelket elhunyt testvérnőnk helyett. Isten vigasztalja meg a gyászoló családot, abban a reményben, hogy odafent a mennyországban találkozunk. (**Tóth Etelka**)

Magyarkecelen március 23-án megszorodott szívvel kísértük utolsó földi útjára **Székely Mária** (szül. Antal) testvérnőt, akit 78 évvel ajándékozott meg az Úr itt a siralom völgyében. Március 20-án vasárnap délután a gyülekezettel úrvacsorához járult, felszabadultan imádkozott, rá egy órára pedig otthon, egy igehirdetést hallgatva, János fia karjai között hazament. Elköltözése a földi létből bár váratlanul, hirtelen történt, de vigasztalás számunkra, hogy nem készületlenül. A gyászos háznál Budai Lajos lp. (Ézs 40:1-11) és Bándi Sándor lp. (Jn 8:9-11) hirdette Isten vigasztaló ígét és a megmenekülés evangéliumát. A nekrológot Székely Béla Dániel, az elhunyt testvérnő unokája olvasta fel és az (1Móz 50:24) alapján mondott záróbeszédet. A nyitott sírnál Kiss Zoltán lp. olvasott

igét (2Tim 2:8) és szólt a feltámadás reménységéről. A gyászistentiszteleten a krasznai ének és zenekar szolgált. Isten drága szeretete kísérje a családot. (**Sz.B.D.**)

Január 16-án, egy vasárnap délután kísértük utolsó útjára **Varga Irénke** testvérnőt (született Szász Irén), aki a pósalaki magyar baptista gyülekezet tagja volt. Testvérnőnk 52 évet kapott az Úrtól, akit hűségesen szolgált, és a tőle kapott talentummal aktívan kivette a részét mind a misszióból, mind a vendégszeretetből. Távozása nagy űrt hagyott a hátramaradt családban és a gyülekezetben. A gyászszertartáson Isten ígétét Zsisku Lajos ny. lelkipásztor hirdette az 1Móz 35:20 alapján. Vigasztaló üzenetet mondott még a helybeli református lelkész, Pál László; a helybeli gyülekezet lelkipásztora, Bányai János az Ézs 55:8-11 alapján hirdette az ígét. Vigasztalásul a gyászoló családnak és mindnyájunknak az szolgál, hogy testvérnőnk a neki rendelt helyet foglalta el az örök dicsőségben. (**B.J.**)

Hibaigazítás: a Szeretet júniusi számának Beméltések rovatában, a szatmárnémeti tudósítás képaláírásában, a képen jobbról a második fehér ruhás nem Sándor, hanem Gedeon István.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

ÚTI BESZÁMOLÓ

Alámerítés a Jordánban

(Folytatás a 13. oldalról.) Ott ebédeltünk, és sütöttek nekünk Péter-halat, ez egy érdekes típusú hal, amit állítólag Péter halászott. Ezt követően megható volt látni Kapernaum romjait. Az Úr Jézus „Jaj”-kijelentése beteljesedett fölötte, mert soha nem épült újjá.

Szinte csúcspontja volt az utunknak a Jordán partján szemlélődni, nézni, hogyan merítkeznek alá a messziről jött zarándoktársaink. Láttunk lelkeszt, aki saját édesanyját merítette be. Láttunk egy ragyogó arcú fiatal lányt, aki örömmel tett bizonyosságot hitéről. Feketék, ferde szemű ázsiai testvérek, szerény öltözetűek és dúsgazdagok – ott mindenki egyforma volt. Némelyeket az egész gyülekezet elkísért, s örömmel ölelték át új kis testvérüket.

Vacsora után, utolsó este lévén, a szállodába félrevonultunk egy csendes helyre, istentiszteletet tartottunk és úrvacsoráztunk. Meghitt légkörben újítottunk szövetséget Azzal, Aki mellett elköteleztük magunkat sok évvel ezelőtt.

Hazatérés

A hetedik nap reggel elhagytuk Tibériást és elindultunk Tel-Aviv felé. Közben Haifában még

megnéztük azt a barlangot, ahol Illés próféta elrejtőzött Akháb bosszúja elől. Szintén itt láttuk a Baha'i felfüggesztett kerteket, ami a világ egyik legszebb és legjobban ápoltságát parkja. Útba ejtettük még Cézareát és Jaffát, kicsit hűsültünk a Földközi-tenger vizében, ami után megérkeztünk a tel-avivi repülőtérre. Alapos ellenőrzés után az izraeli légitársaság szállított haza bennünket: tavaszról télbe, hiszen reggel még fürödni lehetett a Földközi tengerben, este pedig hóvihár várt Bukarestben.

Hálásak vagyunk az Úrnak és barátainknak, hogy a Szentföldet megláthattuk. Ezen az úton egymáshoz (a csoportban voltak román ajkúak is) és az Úrhoz is közelebb kerültünk. Az ige mellett többször is elcsendesedhettünk, sőt minden este együtt imádkozhattunk. Felfigyeltünk arra is, hogy nagyon színes a világ, és sokan keresik Annak a nyomait, Aki e földi létben olyanná lett mint mi, hogy mi is olyanakká lehessünk mint Ő. Úgy vélem, hogy más emberként tértünk haza. Most még az a vágyam, hogy Megváltómat is láthassam meg – majd a mennyei Jeruzsálemben.

BÁLINT PÁL lp., Kolozsvár

ÖRÜLÜNK AZ ÖRÜLŐKKEL

ÉRMIHÁLYFALVA – Május 29-én **Vasvári István** és **Zsuzsánna** 60 éves házassági évfordulóját ünnepelte együtt a gyülekezettel. Lelkipásztornak, Gál Győző testvér az Ézs 46:3-4 igeversekkel köszöntötte az ünnepeltet, és hálát adtunk az Úr gondviselő szeretetéért, amit láthatunk testvéreink életében. István bácsi és Zsuzsika néni is arról tett bizonyosságot, hogy bármilyen nehéz, tövises is volt az eddig megtett út, az Úr az ő gondviselő szeretetével mindig velük volt. Lányuk, Tóts Jánosnak a *Gyémántmenyegzőre* című versével köszöntötte szüleit. Ezt követően a gyülekezet részéről Kelemen Tibor a 121. zsoltárral köszöntötte az ünnepeltet – István bácsi sokszor szolgál a zsoltárokból, az Úrnak és a gyülekezetnek, melyeket kívülről megtanult az évek során. Sok erőt kívánunk testvéreinknek: az Úr áldja és tartsa meg őket gyülekezetükben – az Ő dicsőségére. (Tóth Gabriella)